

Подых сесіі адчуваецца на ўсю...

БЫЦЬ НА ЗЯМЛІ ЧАЛАВЕКАМ!

Яшчэ Шэкспір вуснамі Гам-
лета сказаў:

— Якое цуда прыроды —
чалавек! Краса сусвету, вянец
усяго існуючага!

А. М. Горкі адзначыў, што
самая прыгожая пасада — быць
на зямлі чалавекам.

У Праграме КПСС за-
пісана: усё для чалавека, усё ў
чалавеку.

Вядома, што мастацкая літа-
ратура, па вызначэнню А. М.
Горнага, гэта перш за ўсё ча-
лавечнае, першааслемен-
там якога з'яўляецца мова. Ад-
сюль выключна важнае выха-
ваўчае значэнне мастацкай лі-
таратуры ў справе станаўлення
чалавека ў чалавеку. Эдуард
Межалайціс аднойчы падірэс-
ліў, што самае цяжкае стаць
самоу чалавекам і памагчы
стаць ім другому. Думаю, што
галоўная роля ў гэтым склада-
ным працэсе станаўлення ча-
лавечнасці ў чалавеку належыць
настаўніку, выкладчыку мовы
і літаратуры.

Настаўнік! Якое цудоўна-
змястоўнае слова! Удумайцеся
толькі! У ім ва ўсім сваім ха-
растве змяшчаецца паняцце

чалавека з вялікай літары, ча-
лавека, які дапамагае другому,
выхоўвае яго, навучае. Ён яму
і бацька, і брат, і маці, і сяс-
тра, і старэйшы сябра, і проста
таварыш. Ён заклікан выхоў-
ваць маладое падростаючае па-
каленне людзей у духу каму-
ністычнай маралі, самай ча-
лавечнай маралі на зямлі, выхоў-
ваць працаўніка, будаўніка но-
вага, рамантыка і героя.

Паняцце настаўнік роўнае
паняццю пісьменнік. Ён у та-
кой жа ступені, калі не ў большай
— з'яўляецца інжынерам
чалавечых душ. Як сапраўд-
ным пісьменнікам, так і са-
праўдным настаўнікам можна
стаць толькі тады, калі маеш
адпаведнае прызнанне, маеш
талент любіць людзей, і ў асаб-
лівасці дзяцей, калі ўмееш пра-
нікнуць у іх псіхалогію, у іх
душы, ўмееш зразумець іх,
клапаціцца пра іх, жыць раз-
ам з імі і для іх.

Настаўнік, як і пісьменнік,
чароўны себят разумнага, доб-
рага, вечнага на бязмернай ні-
ве бессмяротнага чалавечага
жыцця. Памятайце гэта! Будзьце
добрымі студэнтамі, каб
быць сапраўднымі настаўніка-
мі.

Ваша першачарговая зада-
ча па-майстэрску авалодаць
ведамі, вучыцца толькі на
«добра» і «выдатна», каб гэ-
тым замацаваць сваё права на-
звацца студэнтам нашага ўні-
версітэта.

М. Р. ЛАРЧАНКА,
прафесар.

ПА УНІВЕРСІТЭТУ

ДНЯМІ выкладчыкі ка-
федры партыйна-савецкага
друку наладзілі сустрэчу
студэнтаў-журналістаў з на-
родным артыстам БССР Ле-
анідам Рыгоравічам Рахлен-
кам. Ён расказаў ім аб сваёй
работе над новай роллю ў
спектаклі, пастаўленым па
п'есе Леаніда Ляонава «Мя-
целіца», аб будучых паста-
ноўках тэатра, адказаў на
шматлікія пытанні прысут-
ных.

22 СНЕЖНЯ адбылася
традыцыйная сустрэча з кіна-
публіцыстамі ў кінатэатры
біялагічнага корпуса.

НЯДАўНА баскетбалісткі
нашага ўніверсітэта сустрака-
ліся з баскетбалісткамі Ві-
цебскага ветэрынарнага ін-
стытута. У напружаным пая-
дынку перамогу атрымалі
нашы спартсмены з лікам
46:33, 40:22.

СЁННЯ Ў НУМАРЫ:

Партком аб рабоце ўніверсітэта
грамадскіх прафесій.

Выступленне праф. М. Р. Ларчанкі.

Міхась Ціва ўздымае надзённыя
пытанні камсамольскага жыцця

Працяг спрэчкі «Двойка? ~ Дрэнна!

Тройка... ~ А чым яна лепш?»

Пралетарыі ўсіх краін, яднайцеся!

ОРГАН ПАРТКОМА, РЭКТАРАТА, МЯСЦКОМА, КАМІТЭТА КАМСАМОЛА І ПРАФКОМА
БЕЛАРУСКАГА ДЗЯРЖАўНАГА УНІВЕРСІТЭТА імя Ул. І. ЛЕНІНА

№ 38 (625)

Пятніца, 24 снежня 1965 г.

Год выдання XVIII

Цана 1 кап.

УНІВЕРСІТЭТУ ГРАМАДСКІХ ПРАФЕСІЙ— ПАСТАЯННУЮ ЎВАГУ

У гэтым годзе ўніверсітэт
грамадскіх прафесій правёў
больш арганізацыйнай і ву-
чэбнай работы, чым у міну-
лым.

На працягу вучэбнага года
перад слухачамі выступілі
работнікі ЦК і абкома кам-
самола, Палаца піянераў. На
занятках развучваліся песні,
танцы, гульні, распрацоўва-
лася метадыка турысцкіх па-
ходаў.

Добра працавала таксама
школа грамадскіх суддзяў і
інструктараў фізкультуры.
На ёй цяпер займаецца 110
чалавек.

Але разам з гэтым парт-
ыйны камітэт адзначыў,
што на некаторых факультэ-
тах ўніверсітэта грамадскіх
прафесій не ўсё наладжана.

Выкладчыкі кінафотазнаў-
ства (рэжысёр Дубровін і
аператар Цяслюк) не змаглі
задаволіць шматгранныя за-
патрабаванні слухачоў, у вы-
ніку чаго аддзяленне распа-
лася. У мінулым годзе ў хор
майстарскай групе заняткі сі-

стэматычна праводзіліся
толькі ў першым паўгоддзі.
А ў гэтым навучальным го-
дзе хормайстарскае, рэжы-
сёрскае, харэаграфічнае ад-
дзяленні і школа лектарска-
га майстэрства да работы
ўвогуле не прыступалі. Фа-
культэт, як адзначалася, не
мае аўдыторыі, наглядных
дапаможнікаў, а кінафота-
знаўцы — праявочнай ма-
шыны для шырокай плёнкі.
Асабліва недапушчальным
з'яўляецца тое, што ўнівер-
сітэт не забяспечыў выдачы
слухачам дыпламаў аб закан-
чэнні. Дэкан факультэта і
кіраўнікі аддзяленняў занад-
та мала праўлялі ініцыяты-
вы і ў цэлым незадавальняю-
ча кіравалі вучобай. У сувя-
зі з гэтым партком пастана-
віў:

Універсітэту грамадскіх
прафесій выдзеліць пастаян-
ную аўдыторыю для вячэр-
ніх заняткаў.

Вызваліць кіраўнікоў ад-
дзялення ад іншай грамад-
скай работы. Прафбюро геа-
графічнага факультэта неаб-
ходна заслухаць т. Жмойдзя-

на аб выкананні ім сваіх гра-
мадскіх абавязкаў. Абавя-
заць яго на працягу трох
тыдняў арганізаваць нар-
мальную работу кінафота-
знаўства.

У школе лектарскага май-
стэрства стварыць аддзялен-
не прыродазнаўчых і грамад-
скіх навук.

Дэкану ўніверсітэта гра-
мадскіх прафесій для леп-
шай арганізацыі работы кі-
нафотазнаўства запрасіць
кваліфікаваных спецыялістаў
з кінастудыі «Беларусь-
фільм» і кафедры журналі-
стыкі ўніверсітэта. А такса-
ма перагледзець праграму
навучання.

Факультэту ў цэлым уз-
мацніць сувязь з выкладчы-
цкім калектывам нашага ўні-
версітэта, удасканальваць ме-
тадыку падрыхтоўкі гуртоў
мастацкай самадзейнасці.

Камітэту камсамола па-
дзелавому аказваць дапамо-
гу ў рабоце факультэта. Дэ-
кану прыняць неадкладныя
меры па паляпшэнню работы
ўніверсітэта грамадскіх пра-
фесій.

АКТЫЎ? ПАСІЎ? ЛЕПШ БЕЗ ПАДЗЕЛУ!

У апошні час мы многа гаво-
рым аб актыўнасці і пасіўнасці ў
камсамоле. Адкуль жа паявіла-
ся такая праблема і дзе прычына
такага падзелу? У вучыцельскім
перадавае, падрыхтаваная да на-
вукі моладзь. І вось на першым
жа сходзе першакурснікаў мы пы-
таемся: хто з вас у школе, на вы-
творчасці быў актывістам?

Ці не тут пачынаецца сцэжка
да пасіўнасці? Падзяліўшы мо-
ладзь на актыўных і проста мо-
ладзь, мы дзелім студэнтаў на
арганізатараў і проста выканаў-
цаў, на дзелавых і пасіўных, на
адказных і безадказных. І вось
актыўныя ўсе 5 гадоў «цягнуць»
на сваіх плячах цяжар грамад-
скіх работ, а пасіўныя з'яўляю-
цца раўнадушнымі наглядальнікамі
альбо, у лепшым выпадку, ня-
значнымі памочнікамі ў арганіза-
цыі грамадска-карыснай справы. І
вось вынік: актыў — масавік-за-
вадатар, пасіў — раўнадушны да
ўсяго натоўп.

Сёння цяжкі такое нельга.
Дэвіз нашага часу: «камсамалец—
значыць, актывіст». Значыць, ня-
кага падзелу. Есць адно—калек-
тыўная праца. Працаваць — дык
працаваць; адпачываць — дык

адпачываць; фантазіраваць — дык
фантазіраваць. І ўсім разам.

Тваё асяроддзе — камсамоль-
цы! Толькі ў аднаго свайго імкнен-
ні, здольнасці і магчымасці, а ў
другога свайго. Ты ж — студэнт
БДУ, старэйшай навучальнай
установы Беларусі. Ты павінен га-
нарыцца ёю. Ты маеш шмат праў.
Але не маеш адзінага—не берачы
і не памнажаць слаўных традыцый
нашага ўніверсітэта. Ты прыйшоў
сюды, каб набыць спецыяльнасць.
Ты павінен авалодаць і асновамі
грамадска-карыснай справы. І калі
цябе аднеслі ў катэгорыю пасіў-
ных — значыць, ты не паўнацэн-
ны член нашай студэнцкай сям'і,
ты не жывеш паўнакроўным жыц-
цём калектыву, не толькі не па-
важаеш традыцыі, але яны для
цябе, відаць, не існуюць. Ты кожны
дзень чакаеш, што не ты, а
нехта іншы зробіць за цябе выса-
кародную справу. Цябе да яе не
цягне. Што — табе больш, чым
каму, трэба?! Няхай бегавіць акт-
ывісты! Твой прыныцп: быць се-
радняком. Маўляў, уперад не
сунься, але і ў хвасце не пляці-
ся. І толькі на 4—5 курсах ты
не з асалодай, а з жалем успамі-
(Працяг на 2-й стар.)

Дарагая рэдакцыя!

Завуць мяне Марыйка, вучуся на хімічным факультэце. У № 35 газеты надрукаваны адказы на пісьмо нейкага Віталія В. Што датычыцца да мяне, то мне падабаюцца студэнты такога ж тыпу, як Ю. Агараднічэнка.

Я і сама не люблю зубрыць, але вучуся добра. Троек у мяне няма. Люблю самадзейнасць, удзельнічаю ў грамадскай працы. Але ў апошні час усё часцей задумваюся над тым, што гэта зусім нікому не патрэбная рэч вучыцца на «выдатна» ці «добра». Дыплом і заробатную плату па заканчэнню ўніверсітэта буду атрымліваць тую ж, што і студэн-

ты, якія вучыліся толькі на «троечкі». Ды і зараз не вельмі звяртаюць увагу на маю вучобу. Стыпендыі мне не даюць. Вінаваты, напэўна, у гэтым мае бацькі—бо яны ж настаўнікі. Вось зусім іншая справа ў майёй сяброўкі Светкі. У яе працуе толькі адзін бацька. Ён загадчык крамы і атрымлівае невялікую зарплату. І вось Светка мае стыпендыю, хоць яна вучыцца амаль на адны толькі тройкі. Праўда, кватэра ў Светкі абсталевана з густам. Тут сустранеш амаль усе рэчы сучаснай цывілізацыі. У маіх бацькоў-настаўнікаў нічога падобнага няма.

Дык вось, прачытала я пісьмо Віталія В. і Ю. Агараднічэнка і мяне таксама ўсхвалявала многа пытанняў.

Вось яны!

1). У якіх маладых спецыялістаў пасля заканчэння ВУЗ аддача будзе на вытворчасці большай? У тых, што вучацца на тройкі, ці ў тых, што на «добра» і «выдатна»? Прыклады з выключэннем прымаць не буду.

2). У нас кожны чалавек атрымлівае ўзнагароду за

колькасць і якасць выкананай працы. Вучоба—гэта наша студэнцкая праца. Дык вось не разумею я, чаму гэты прынцып не распаўсюджваецца на вучэбныя ўстановы. Скажам, размяркоўваць і налічаць стыпендыю па паспяховасці, а не па матэрыяльных абставінах.

3). На шкодных для здароўя прадпрыемствах вытворчасці рабочыя атрымліваюць розныя льготы і датацыі. Ва ўніверсітэце забяспечваюцца стыпендыя студэнты ўсіх факультэтаў аднолькава—70 працэнтаў ад усёй колькасці.

Ці ж можна раўняць заняткі на філалагічным ці гістарычным факультэтах з заняткамі на хімічным, фізічным ці матэматычным? Пасядзеўшы год ці два ў лабараторыях хімічнага факультэта, выць ваўком хочацца, а што філалагу ці гісторыку?..

Дык вось і пачынаю я думаць, што добра робяць Іван і Віталій, калі вучацца на тройкі. Здароўе, патрачанае на пяцёркі і чацвёркі, ўсяроўна не акупіліваецца.

Прозвішча свайго не стаўлю.

МАРЫЙКА.

СПРАЧАЮЦА НЯЎРЫМСЛІВЫЯ

Праўленне студэнцкага клуба? Дзея чого яно? Для каго? Для саміх сябе?

Адказаць на гэтыя пытанні адным словам нельга. Раней ад камітэта камсамола за мастацкую самадзейнасць адказным быў А. Збрыцкі. Цяпер вырашана стварыць спецыяльны клуб і яго праўленне. Праца яго будзе ажыццяўляцца па прынцыпу: каб весела, цікава ў нас было на вечарах адпачынку студэнтаў і выкладчыкаў, рэгулярна праходзілі рэпетыцыі мастацкай самадзейнасці.

Мікола Вяскевіч прапануе:

— Працу праўлення клуба трэба размеркаваць па сектарах, кожны з іх павінен прытрымлівацца свайго распарадку...

Гэтая прапанова выклікае спрэчкі. Сёння тут сабраліся прынцыповыя людзі, старое ўсім надакучыла, ці не пара знайсці нешта новае, ажывіць работу па арганізацыі вечароў і іх правядзення.

— Бачылі выступленне Варшаўскага тэатра «Гібрыды»?

— Мы можам стварыць лепшы, — у адзін голас адказваюць Вера, Галя і Алёша.

Свае «Гібрыды»? А што, калі арганізаваць свой самадзейны эстрадны ансамбль. Спэвакі ёсць, танцоры таксама. Але іх пакуль што малавата.

— Пачнуцца заняткі — будзь і людзі, — зазначаюць іншыя.

Значыць, у нядзелю — першая рэпетыцыя ансамбля.

Самадзейнасць, а што мы робім для яе ўдзельнікаў? Не заўжды яны маюць магчымасць атрымаць білеты на вечар. Як жа і хто распаўсюджвае білеты? Чаму камітэт камсамола? Гэта ж справа непасрэдна праўлення створанага клуба.

Вечары... А што на іх цікава? Канцэрт ды танцы. Абырды. Хочацца нечага новага, сапраўднага, студэнцкага, каб нават і ў фазе інтэрнатаў можна было арганізаваць вечар. Патрэбны мастакі для афармлення залы. Трэба радыёфікаваць некалькі паверхаў галоўнага корпуса, стварыць самадзейнасць на факультэце, радыёгазету, клуб цікавых сустрэч — усё гэта нашы справы. У выбранага праўлення клуба вялікае жаданне працаваць, хутчэй ажыццяўляць задуманае.

У пакой пастукалі: Заходзьце, калі ласка! — Працуе праўленне студэнцкага клуба. Спрачаюцца няўрымслівыя.

Хто яны?

Анатоль Збрыцкі — старшыня і члены праўлення: Мікола Вяскевіч (юрфак), Галя Гаўрыш (матфак), Сяргей Сіманаў (фізфак), Вера Фацеева (гістфак), Аляксей Дзегцяроў (фізфак), Ядзя Ліпен (геафак), Наташа Машэрава (філфак), Оля Дзюба (хімфак), Генадзь Кажушкоў (хімфак).

Неспакойныя, хто не жадае хаваць свае таленты і здольнасці, прыходзьце да нас, у праўленне клуба!

Н. КРЫВАШЭВА,
член праўлення.

АКТЫЎ? ПАСІЎ? ЛЕПШ БЕЗ ПАДЗЕЛУ!

(Заканчэнне).

наеш, чаму праспаў студэнцкія клопаты, студэнцкія гады, бо на вытворчасці не можаш правесці ні дыспута, ні канферэнцыі, ні другіх цікавых мерапрыемстваў. Няма ў цябе тут пачуцця аўдыторыі. Усе студэнцкія гады ты баяўся выступіць на камсамольскім сходзе, баяўся, каб цябе не заўважылі і не далі якога-небудзь грамадскага даручэння. Цяпер ты хочаш вярнуць упушчанае, гэта вельмі цяжка. І ты пачынаеш мітусіцца, шукаць згубленае і нават губляць знойдзенае. А час не чакае. Чакаюць вучні, грамадскасць: што ты прынес ім з вучы? Перад імі ты будзеш трымаць справядзачу у першую чаргу, перад жывым чалавекам.

У камсамольскай рабоце сто тысяч, на першы погляд, дробязей. А прыгледзеся да іх, сабярэце ў адно цэлае — з іх складзецца вялікае, шматграннае камсамольскае жыццё. Да прыкладу возьмем арганізацыю вечара на якім-небудзь факультэце. Рыхтуе яго, як звычайна, 10—20 актывістаў, а чакае 300—600. Дык чаму б не дапамагчы шасці сотням тым дзесяці? Дапамагчы не толь-

кі паставіць лаўкі, а падзелавому, выказаць свае меркаванні на конт вечара, а магчыма, сёе-тое арганізаваць. Упэўнен, што вечар прайшоў бы куды цікавей, а не па меню: урачыстая частка, канцэрт, танцы.

Іменна казённым сум з'арганізаваных мерапрыемстваў (і не толькі вечароў) з'яўляецца яшчэ адной прычынай пасіўнасці. Відаць, так і меркавалі студэнты 4-га курса хімфака Ніна Пасечнік і Ларыса Пагодзіна, якія проста падняліся і пайшлі з курсавога сходу.

Існуе ў нас яшчэ таксама абстрактны падыход у разуменні ідэалагічнай работы. Прасачыце, як ў нас праходзіць палітвучоба. Галоўная яе форма — палітінфармацыі. Для многіх гэтае слова вуха рэжа. Значыць, пара, відаць, замяніць гэтую форму іншай — вуснымі часопісамі, палітаглядамі, семінарамі па цікакчай палітыцы і іншымі, як гэта робіцца зараз у МДУ. Хіба не сакрэт, што не кожны з нашых студэнтаў можа выступіць перад аўдыторыяй з лекцыяй ці дакладам? І ўсяму гэтаму прычына — пасіўнасць. І нарэшце гэта яна ў групе. Група —

гэта калектыў. І рэгуліраваць пераходам пасіва ў актыў без элементарнага ведання педагогікі нельга. Калі на якую-небудзь справу можна прывабіць чалавека лозунгам ці цікавай праблемай, то каб зрабіць яго актыўным — гэтага мала.

Трэба стварыць усе неабходныя ўмовы для нармальнага камсамольскага жыцця ў групе, якое дапамагло б моладзі праявіць усе багатыя сваіх індывідуальнасцей. Адна з такіх умоў, на маю думку, даць кожнаму камсамольцу заданне па душы. Справа тут, вядома, ідзе не аб такіх заданнях, як, скажам, спяваць у харавым гуртку, выпусціць нумар нацыянальнай газеты (хоць і гэта таксама лічыцца важнай справай). Гаворка вядзецца аб тым, каму ты сёння дапамож, што новае ўнёс у арганізацыю вучобы, што зрабіў, каб у тваім камсамольскім калектыве не было «хвастоў», колькі часу аддаеш грамадскай рабоце?

Калі ж усе справы камсамольца тым толькі і абмяжоўваюцца, што выплатай членскіх узносаў, то аб якой актыўнасці і баявітасці можа ісці размова. Вось і пачне іншы раз такі камсамалец меркаваць аб усім камсамале па сваёй арганізацыі.

Даць кожнаму заданне — рэч няцяжкая. Але хіба гэтым паднімеш актыўнасць? Трэба паставіць перад кожнай групай вялікую мэту, якая захапіла б усіх. Такой

мэтай можа быць, скажам, якое-небудзь спаборніцтва, барацьба за новы пачын на факультэце.

Вызначыць канкрэтнае месца кожнаму камсамольцу, даць яму даручэнне, пасля правярэць, як ён яго выконвае — толькі такім чынам мы можам зжыць усялякіх сярэдніх, пасіўных.

Лозунг нашага штодзённага камсамольскага жыцця — вайна пасіву, ніякага падзелу на актыў і пасіў!

М. ЦІВА,
намеснік сакратара камітэта
камсамола ўніверсітэта.

Камсамольцы школ Мінска—частыя госці нашага ўніверсітэта. НА ЗДЫМКУ: Г. Рылюк гутарыць з камсамольцамі.

Паслягах нашых выступленняў

У № 33 газеты «Беларускі ўніверсітэт» друкаваўся артыкул дацэнта кафедры палітэканоміі А. П. Скумана «Прыняць неадкладныя меры!», у якім ставіліся важныя пытанні выкладання палітычнай эканоміі сацыялізма.

Як паведаміў нам загадчык кафедры палітэканоміі ўніверсітэта т. Янчанка, артыкул абмяркоўваўся на кафедры і адпаведнае рашэнне будзе накіравана Міністэрству вышэйшай, сярэдняй спецыяльнай і прафесійнай адукацыі БССР.

У № 34 газеты «Беларускі ўніверсітэт» быў змешчаны фельетон «Бой гладыгараў і дым каромыслам».

Як паведамілі нам сакратар камітэта камсамола філфака т. Гарбачоў, старшыня прафбюро т. Вялічка, старшыня студсавета інтэрната № 4 т. Кошман, факты, укаваны ў фельетоне, сапраўды мелі месца. Паводзіны Якаўлева, Савінай, Мыслівец, Камашэнкавай, Мірончык, Доўнар, Галанчык, Тоўсцік, Нікіценка, Сасноўскай, Бранавец разглядаліся на пасяджэнні студсаветаў. За парушэнне правіл унутранага распарадку, устаноўленага ў студэнцкіх інтэрнатах, Савіна выселена з інтэрната, Якаўлеву аб'яўлена суровая вымова з апошнім папярэджаннем, а таксама 5 нечарговых нарадаў па ўборцы калідораў.

Астатнім «героям» фельетона аб'яўлена вымова.

Рэдактар А. ЛОЙКА.

СЛОВА СПРАВЫ ПАТРАБУЕ

Барвовы сцяг з сілуэтам вялікага правадыра і надпісам ВЛКСМ—симвал прыналежнасці юнакоў і дзяўчат нашай краіны да шматмільённай арміі камсамольцаў. Сваімі справамі даказваюць яны адданасць баявым традыцыям старэйшага пакалення. Для нас, студэнтаў-вясчэрнікаў, вучоба, дысцыпліна і добрая праца на вытворчасці — галоўная задача.

На вытворчасці нашы першакурснікі—будучыя журналісты, працуюць па камсамольску. Справы ў вучы таксама, здавалася б, павінны быць добрымі: наведваем лекцыі, праходзім семінары, рыхтуемся да залікаў. Але, калі прыгледзецца да кожнага студэнта, бачым, што з вучобай першакурснікі спраўляюцца горш, чым маглі б. Памятаецца, вельмі дрэнна мы напісалі дыктант па рускай мове, усяго 5 чалавек з 25 мелі канспекты першакурсніка. Калі б запытаўся кіраўнік семінара т. Багданаў, чаму няма канспектаў, вясчэрнікі, пэўна, адказалі б: — Часу нехапіла.

Занятасць, вядома, сур'ёзнае апраўданне, але ці ж не ўсе мы—людзі занятыя.

Аб наведванні лекцый і размовы, здавалася б, не павінна нават ісці. Але Любоў Яфімаўна, наш выкладчык гісторыі замежнай літаратуры, сяды-тады кіне погляд ў аўдыторыю, дый скажа:

— Нешта вас малавата на лекцыі сёння.

А праз гадзіну студэнтаў яшчэ менш. І што з таго, што стараста сумленна адзначае пропуск. Гэтую б добрасумленнасць не старасту, а кожнаму студэнту! А яе якраз і нехапае нашаму курсу. Сярод нас нават знаходзяцца і такія, што гавораць:

— Гэта не студэнт, што не прапусціў ніводнай лекцыі.

У студэнтаў Аляксеевай, Сакалоўскага па аднаму пропуску за паўгоддзе, па некалькі ў Арловай, Губскага, але такіх нямнога. Пераважная большасць недобрасумленна наведвае заняткі. Ці ж гэта адданасць баявым традыцыям нашых бацькоў?

А якое разыходжанне слоў са справай? Хіба не гэтыя студэнты часам пішуць аб энтузіястах-рабочых, хлебарабах і інтэлігенцыі! Пішуць аб высокіх маральных якасцях, а самі паступаюць—як? Ці прыемна выкладчыку т. Багданаву дэклараваць студэнцы Давыдоўскай месца за дзвярыма альбо В. А. Захаравай на практычных занятках па фальклору слухаць абы-якія адказы.

Чаму ж так атрымліваецца? Хіба традыцыі камсамола не заклікаюць нас быць прыкладам у паводзінах, побыце? Камсамалец павінен памятаць, што яго ўчынак расцэньваецца, як учынак усяго курса. Выкладчыкі так і гавораць цяпер: «На першым курсе дрэнна выхаваныя студэнты, першы курс дрэнна наведвае заняткі, першы курс дрэнна рыхтуецца да сесіі». Як бачыце, з-за таго, што некаторыя гора-студэнты не ходзяць на лекцыі, не выступаюць на семінарах, не рыхтуюцца да экзаменаў—вінавацяць увесь курс.

С. ВЯРЫГА,
студэнтка вясчэрняга аддзялення.